

Sygn. akt V.2 Ka 498/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 r.

sprawy: **M. W.,**

córki R. i M.,

ur. (...) w S.

oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 24 marca 2015r. sygn. akt II K 537/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. obciąża oskarżoną na rzecz Skarbu Państwa wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i zasądza od niej opłatę za II instancję w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych.

Sygn.akt V.2 Ka 498/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 marca 2015r. Sąd Rejonowy w Żorach uznał oskarżoną M. W. za winną **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk** o to, że w miesiącu październiku 2013 r. w Ż. i S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po wcześniejszych uzgodnieniach telefonicznych zakupiła od M. H. zamieszkałej w Ż. buty wiosenne marki C. koloru czarnego pikowane wartości 185 zł wraz z kosztami przesyłki, nie przesyłając sprzedającej umówionej kwoty, czym doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem M. H. zamieszkałej w Ż. w kwocie 185 zł, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i za to z mocy tego przepisu skazał ją na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk Sąd warunkowo zawiesił oskarżonej M. W. wykonanie orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat.

Nadto Sąd zwolnił oskarżoną od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w całości przejmując je w całości na rzecz Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca oskarżonej zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 kk polegającą na przypisaniu oskarżonej M. W. sprawstwa i winy w zakresie tego typu czynu zabronionego, pomimo iż przyjęty przez Sąd opis czynu nie zawierał wszystkich znamion czynu określonego w art. 286 § 1 kk, tj. wprowadzenia w błąd lub wyzyskania błędu
- pokrzywdzonego lub też niezdolności do należytego podejmowania przedsiębranego działania, ani żadnych innych zwrotów inaczej opisujących powyższe znamiona,
- obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 kpk w zw. z art. 420 kpk polegającą na dokonaniu sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów, która pociągnęła za sobą przyjęcie wadliwych ustaleń, w zakresie okoliczności stanowiących podstawę faktyczną wyroku, w szczególności treści zeznań M. H., a także wyjaśnień

M. W., co skutkowało błędnym przyjęciem, iż oskarżona

M. W. już w październiku 2013r. uzgadniając transakcję sprzedaży butów z M. H. działała w zamiarze bezpośrednim doprowadzenia pokrzywdzonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wprowadzenie jej w błąd, co do zamiaru zapłaty umówionej ceny, który to błąd skutkowało uznaniem oskarżonej za winną popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 286 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa ocena w/w dowodów prowadzi do wniosku, że oskarżona nie miała zamiaru wprowadzić pokrzywdzonej w błąd, co do wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania,

- z ostrożności procesowej, powołując się na przepisy art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt. 1 kpk wyrokowi temu zarzuciła obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 286 § 3 kk, poprzez jego niezastosowanie, jako kwalifikacji prawnej i podstawy skazania pomimo, iż ustalony przez Sąd I instancji sposób działania oskarżonej, a także niska wartość mienia będącego przedmiotem czynu przemawiały za koniecznością przyjęcia, iż czyn jej stanowił wypadek mniejszej wagi oszustwa.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu. Z ostrożności procesowej zaś, w przypadku ustalenia, iż czyn oskarżonej stanowił wypadek mniejszej wagi kwalifikowany z art. 286 § 1 i 3 kk wniosła o warunkowe umorzenie postępowania karnego w stosunku do w/w na okres 1 roku próby, albowiem oskarżona była dotychczas niekarana, wartość przedmiotu przestępstwa była niska, a nadto szkoda wyrządzona czynem została w całości naprawiona.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej na uwzględnienie nie zasługiwała.

Na wstępie autorowi apelacji należy wytknąć pewną niepoprawność redakcyjną albowiem w jednej skardze nie można równocześnie czynić zarzutu naruszenia prawa materialnego oraz błędów w ustaleniach faktycznych.

Jedynie wówczas gdy niekwestionowane są ustalenia faktyczne możliwe jest podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego, gdyż z punktu widzenia logiki oba te zarzuty wzajemnie się wykluczają. Z treści uzasadnienia wynika, iż zasadniczym zarzutem podnoszonym przez skarżącą jest zarzut błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Powyższy zarzut byłby słuszny tylko wtedy gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też

z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem Sąd ten wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia faktyczne a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym.

Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej zaprzeczającej aby dopuściła się przypisanego jej przestępstwa i ustalenia oparł na zeznaniach pokrzywdzonej M. H. oraz dowodów w postaci wydruków ze strony internetowej, korespondencji i operacji bankowych.

Tymczasem Sąd I instancji mając do wyboru - gołosłowne zapewnienia o chęci zapłaty za towar oskarżonej oraz relacje z przebiegu transakcji pokrzywdzonej – uznał ostatnie z nich za wiarygodne, zaś wyjaśnieniom oskarżonej tego waloru odmówił.

Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów do czego zresztą był zobowiązany – nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk.

W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Odnosnie wyjaśnień oskarżonej na które w apelacji powołuje się skarżący to wypada tylko zauważyć, że wyjaśnienia oskarżonej zostały poddane przez Sąd I instancji wnikliwej, rzeczowej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne.

Nie można traktować poważnie gołosłownych zapewnień oskarżonej, iż zamierzała wywiązać się z umów i zapłacić za nabyty towar skoro jej czyny świadczą o czym zupełnie odmiennym. Po pierwsze nie tylko zapewniała pokrzywdzoną, iż zapłaci za dostarczony towar ale nawet utwierdzała pokrzywdzoną w przekonaniu, że pieniądze zostały już wysłane, zaś zwłoka w ich otrzymaniu jest efektem pracy banku.

Równocześnie w swoich wyjaśnieniach oskarżona twierdziła, iż zamierzała buty zwrócić pokrzywdzonej gdyż nie odpowiadały jej gatunkowo. Oczywiście jest, iż tych dwóch diametralnie odmiennych postaw nie da się pogodzić świadczy to wyłącznie o tym, że oskarżona od samego początku nie zamierzała za otrzymany towar zapłacić o czym ostatecznie przekonuje jej absurdalne twierdzenie, iż nie знаła adresu pokrzywdzonej i w końcu wystawienie butów na sprzedaż. Taka ocena tego dowodu nie zawiera w sobie ani błędu ani nie jest

oceną dowolną skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy.

Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowanie ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważyły one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżona dopuściła się przypisanego jej przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Wracając do pierwszego z zarzutów, który przez autora apelacji został błędnie sformułowany jako obraza prawa materialnego a w istocie oparty on jest o prawo procesowe – stwierdzić należy, iż także ten zarzut jest nietrafny, otóż

wbrew wywodom skarżącego w sferze ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego znalazło się znamię wprowadzenia w błąd.

Jest bowiem oczywistym, iż każda osoba dokonując zakupu towaru jest zobowiązana za ten towar zapłacić. Takie a nie inne warunki były określone w ofercie. Wszak nikt nie zapewniał oskarżonej, iż nabywa dany towar gratis.

W tej sytuacji elementarna rzetelność wymaga aby jakiegokolwiek problemy finansowe, które uniemożliwiają wywiązanie się z zobowiązania były zgłaszane sprzedającemu.

Tylko wówczas bowiem sprzedający znając te uwarunkowania może racjonalnie podjąć decyzję o sprzedaży swojego towaru.

Oskarżona jednak tej powinności nie dopełniła a tym samym wprowadziła w błąd pokrzywdzoną, że ta otrzyma stosowną zapłatę za swój towar. Jakkolwiek okoliczność ta nie jest wprost ujęta w treści zarzutu ale wynika ona z pewnej nieodpartej logiki opisywanego w zarzucie inkryminowanego zachowania oskarżonej.

Aktualnie orzecznictwo nie wymaga już aby treść zarzutu zawierała wprost określenia kodeksowe, równie dobrze znamiona można zawrzeć w sposób opisowy.

Co do ostatniego z zarzutów apelacji stwierdzić należy, iż sama wartość przedmiotu czynności wykonawczej nie ma decydującego znaczenia przy ocenie czy mamy do czynienia z wypadkiem mniejszej wagi, wypadek mniejszej wagi nie może być utożsamiany z małą wartością mienia przeciwko któremu skierowany jest czyn sprawcy.

Podstawowym kryterium oceny jest stopień społecznej szkodliwości czynu a więc rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację.

Oceniając poprzez pryzmat wyżej wskazanych kryteriów czyn popełniony przez oskarżoną nie może on być postrzegany jako czyn o niskiej społecznej szkodliwości. Mimo niewielkiej wartości postawa oskarżonej uchylającej się od realizacji zobowiązania, niskie pobudki nie pozwalają na uznanie jej czynu za wypadek mniejszej wagi.

Orzeczona wobec oskarżonej kara pozbawienia wolności żadną miarą nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową zwłaszcza, iż orzeczono ją z warunkowym zawieszeniem wykonania przyjmując minimalny okres próby. Równocześnie uwzględniając złą sytuację finansową oskarżonej Sąd Rejonowy nie nakładał na oskarżoną żadnych obciążeń finansowych zwalniając ją również z ponoszenia kosztów.

W zespole powyższych okoliczności Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.